

JAARGANG 19

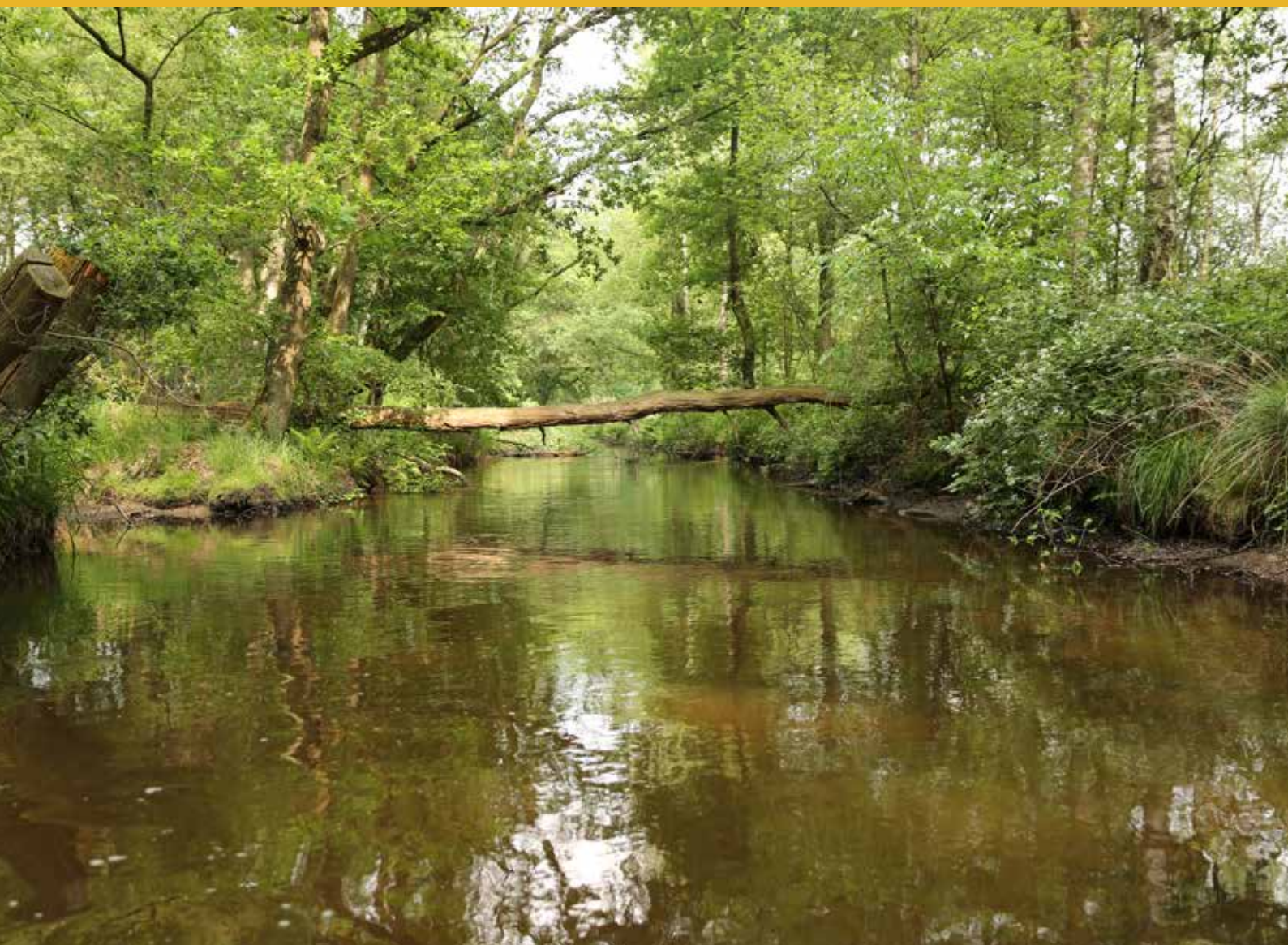
MEI 2022

NR. 5 - 203

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

In herinnering houden

4 EEN KOSTBARE SAMENKOMST

Lukas 22:7-20 - Slot

5 DE KRACHT VAN ACCEPTATIE EN BEGRIP

6 DEZE VERBORGENHEID IS GROOT

8 WE GAAN NAAR DE OVERKANT

Markus 4:35-5:15

9 WOORDSTUDIE

Hout, stok, blok, boom

10 HET BOEK JESAJA

Deel 16 - De Heilige van Israël

11 DE TENTWONING

Goed samengevoegd en verbonden

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

IN HERINNERING HOUDEN

Jan Paul Spoor

‘Houd uw voorgangers in herinnering die het woord van God tot u gesproken hebben, en volg, terwijl u het einde van hun wandel beschouwt, hun geloof na’ (Hebr. 13:27).

Dit vers roept ons ertoe op te denken aan hen die ons zijn voorgegaan. Als ik het even opsplits, gaat het om vier dingen in verband met onze voorgangers:

- zij hebben het woord van God tot ons gesproken;
- wij moeten hen in herinnering houden;
- het einde van hun wandel beschouwen;
- hun geloof navolgen.

Het is dus kennelijk een gevaar voor ons om dit niet te doen. En ik denk dat dit in onze tijd meer dan ooit een belangrijke oproep is. De tijd van het hervinden van belangrijke Bijbelse waarheden ligt al een poosje achter ons en wat deze voorgangers hebben gesproken en geschreven, wordt steeds meer als stoffig ervaren en niet meer passend bij deze tijd, en het wordt verworpen. Het lijkt erop dat als we iets niet meer op ons mobiel kunnen vinden, het niet meer relevant is.

Het Bijbelvers vertelt mij toch iets anders. Het gaat om mensen die geleefd hebben met Gods Woord en hun wandel met God hebben voltooid. En wij mogen zulke mensen in herinnering houden en navolgen. Wij mogen dankbaar zijn voor wat God door Zijn genade aan hen heeft gegeven. Als God hen hiertoe in staat heeft gesteld, mogen wij hen navolgen en vertrouwen dat wij ook zulke voorbeelden voor anderen kunnen zijn. Het gaat dus niet in de eerste plaats

om wat zij nagelaten hebben in de vorm van geschreven boeken, maar om wat zij zelf waren als voorbeelden. Het is natuurlijk ook waar dat sommigen een behoorlijk rijke schriftelijke erfenis hebben nagelaten.

In Rechtstreeks proberen we altijd, zo goed als we kunnen, deze erfenis door te geven. Dingen die soms heel lang geleden geschreven zijn, willen we in een wat moderner taalgebruik doorgeven aan een nieuwe generatie. Dit is soms niet helemaal gelukt, maar we hopen dat u er doorheen kunt kijken. Ik kijk dan even naar het artikel ‘Een kostbare samenkomst’. Dit is een oproep om de waarde van de onderlinge bijeenkomst te hervinden. Ik citeer: De Heer had voordat Hij ging lijden en sterven tegen de discipelen gezegd: *‘Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, voordat Ik lijd’*. Hij heeft de Zijnen lief en wil graag in hun midden zijn, ondanks hun zwakheden en hun fouten zelfs.

Ervaren we het samenkomen als een gewoonte, misschien zelfs als een formaliteit, een sleur? Natuurlijk kan dat een realiteit zijn. Maar ligt het dan niet op onze weg hierin nieuw leven te brengen, leven uit God? Denken we wel eens aan het verlies dat jezelf lijdt en dat de hele gemeente lijdt, als je de samenkomst wel bijwoont maar er geen deel aan neemt, op zijn minst in het gebed?

Laten we bedenken dat het christen-zijn niet alleen een zaak van het verstand is. Het gaat erom *Iemand* te kennen, Zijn liefde, Zijn tegenwoordigheid. Daarover gaat het artikel van Hugo Bouter. Hij heeft het daarin over twee verborgenheden die de Heer Jezus met ons deelt, namelijk toen Hij Mens werd en toen Hij Zich heeft overgegeven voor de gemeente.

Johan Schep laat in zijn artikel zien hoe de Heer handelde in de geschiedenis in het land van de Gadarénen. In 11 stappen legt Johan uit hoe de Heer optrad tegen wat op Hem afkwam.

In de WoordStudie van Gerard Kramer gaat het over hout, stok, blok, boom. Het Griekse woord dat hij in zijn artikel bestudeert, wordt gebruikt voor het kruis en voor de Boom van het leven in het boek Openbaring.

In de artikelenreeks van Ger de Koning beginnen we aan het volgende deel van Jesaja. Ik citeer: ‘Daarom wordt dit tweede deel van Jesaja ook wel het ‘Troostboek’ genoemd, met Jesaja 53 als centrum en hoogtepunt’.

In het laatste artikel in dit nummer spreekt Werner Mûcher over de tabernakel en dat wat spreekt over de Heer Jezus en onze verbondenheid met Hem in de beelden en typen die met de tentwoning zijn verweven.

Veel zegen bij het lezen van dit nummer van Rechtstreeks en een hartelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

EEN KOSTBARE SAMENKOMST

LUKAS 22:7-20 - SLOT

L. Porret-Bolens

3. De personen die zich hier bevonden

Lukas 22:14 noemt ze op: de Heer Jezus lag aan, en de twaalf apostelen met Hem. De Heer Zelf en allen die Hem toebehoren, nemen deel aan deze samenkomst. Alle christenen op aarde vormen samen de gemeente van God. Maar laten we niet uit het oog verliezen dat alleen degenen die samenkomen in de naam van de Heer Jezus, de ware grondslag innemen van de gemeente van God.

Ondanks het verval dat veroorzaakt is door de eigen wil van de mens, zegt het Woord van God dat er 'één lichaam en één Geest' is (Ef. 4:4). Dat is een waarheid die ook nu nog geldt. Iedere gelovige is verantwoordelijk om de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede (Ef. 4:3). Alle gelovigen op aarde vormen samen één lichaam, het lichaam van Christus. Ons voorrecht is dus nog steeds: samen te komen in de naam van de Heer, terwijl we praktisch erkennen dat er één lichaam en één Geest is. Wij kunnen daarbij altijd rekenen op de trouw van de Heer. Hij zal met de Zijnen zijn tot aan het einde.

Geeft Hij niet aan in de tekst die wij nu overdenken, dat Hij vreugde vindt in het samenkomen van Zijn verlostent? 'Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten voordat Ik lijd', zo zegt Hij. Laten wij beantwoorden aan het hart van de Heer. Wij zullen gezegende momenten doorbrengen in Zijn tegenwoordigheid! Hij geniet op aarde al van wat op volmaakte wijze zal plaatsvinden in de heerlijkheid. Hij is trouw aan Zijn belofte, al die tijd van Zijn afwezigheid. Dat is het voornaamste aspect – als we het zo mogen zeggen – van het samenkomen van de heiligen. Wat een rijke goedheid toont Hij aan Zijn zwakke verlostent! Laten wij hieraan voldoen door het dringende verlangen te hebben om bij Hem te zijn!

Ik herhaal het: de verlostent van Christus, die zich gehecht hebben aan Hem in de tijd van Zijn afwezigheid, mogen delen in de gunst bij dit samenzijn aanwezig te zijn. Laten we niet achterblijven, want de Heer wil de Zijnen graag zien waar Hij is. Daar waar Hij de gedachtenis aan Zijn naam heeft gesticht, op de ware grond van de gemeente van God hier op aarde. Daar is onze plaats, met allen die de Heer aanroepen uit een rein hart.

Laten we eindigen met het laatste punt:

4. Het onderwerp waarmee men zich bezighield

Wat was het onderwerp van het samenkomen van de heiligen op de eerste dag van de week? De Heer had voordat hij ging lijden en sterven tegen de discipelen gezegd: 'Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten voordat Ik lijd.' Hij

heeft de Zijnen lief en wil graag in hun midden zijn, en dat ondanks hun zwakheden en hun dwaasheden zelfs. Het bijzondere feit was dat de Heer, na afloop van dit laatste Pascha, de kostbare gedachtenis aan Zijn dood wilde instellen. Dit alles ter wille van de, tijdens Zijn afwezigheid, achtergebleven verlostent op aarde.

Hier horen wij dat de Heer de Zijnen wil bezighouden met het lijden dat Hij op het kruis heeft ondergaan en met Zijn dood, als zij bijeengekomen zijn op de eerste dag van de week. Hieraan herinnert Hij hen dan ook op de eerste dag van de week in Johannes 20:20. Hij weet hoe vergeetachtig wij zijn, en Hij heeft de voortdurende herinnering aan Zijn dood voor ons willen nalaten gedurende de tijd van Zijn afwezigheid. Niet alleen de gedachtenis aan Zijn lijden en aan het werk van onze Heiland, maar alles wat ons aan Zijn Persoon herinnert. Hij heeft Zichzelf voor ons overgegeven. Wij hebben in ons midden de levende Heiland, maar wij gedenken Degene Die voor ons gestorven is. 'Doe dit tot Mijn gedachtenis', zo zegt Hij tegen ons (vs. 19). Dat is in staat een gevoelige snaar in ons hart te raken voor onze geliefde Heiland, Die zoveel voor ons heeft geleden.

Geliefde medegelovige, mag ik u vragen: 'Welke plaats heeft Hij in uw hart?' Die vraag is belangrijk in deze tijd van lauwheid, waar men de dingen van de wereld zoekt, de dingen die voorbijgaan. U kunt het Hem tonen, als u niet veronachtzaamt de gedachtenis aan de dood van de Heiland te vieren; samen met Zijn verlostent, vergaderd in Zijn Naam, op de eerste dag van de week naar het voorbeeld van de discipelen in Troas (Hand. 20:7). Wees ervan overtuigd, dit is de Heer welgevallig, onuitsprekelijk aangenaam. Wat zou men zeggen van een jongeman, die naar het buitenland gaat en die van zijn moeder een foto krijgt, terwijl ze zegt: 'Telkens als je naar die foto kijkt, zul je aan mij denken.' En hij zou die foto in een lade van de kast wegbergen, zonder er ook maar één blik op te werpen? Die zoon zou tonen heel weinig om zijn moeder te geven.

Hoe kostbaar is dit gedenken voor het hart van een verlostent, die vervuld is met de liefde van de Heiland. Hij is blij deel te kunnen nemen aan het brood en aan de beker, om Zijn dood te verkondigen. Dat is het voornaamste doel als wij op de opstandingdag vergaderd zijn in de naam van de Heer. Terwijl wij bezig zijn met Zijn dood, verkondigen wij die door een daad. Wij lezen in 1 Korinthiërs 11: 'Want zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heer, totdat Hij komt' (vs. 26). Inderdaad, wie zou kunnen omvatten wat de dood van de Heer inhoudt? Wij verkondigen Zijn dood door een daad, telkens als wij deelnemen aan deze symbolen. Het is een gemeenschappelijk getuigenis aangaande de dood van onze Heiland. Zouden wij daar vrijwillig afwezig zijn, of er onverschillig voor zijn?

Wij weten dat de dood van Christus het middel is waardoor wij gered zijn, en ook gezegend zijn met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Hem. Wij zijn tot kinderen van God gemaakt, en leden van het lichaam van Christus. Zouden wij dan geen behoefte hebben getuigenis te geven aangaande Hem Die ons heeft liefgehad, door Zijn dood te verkondigen in de verwachting van Zijn terugkomst?

Bovendien drukken wij uit in de broodbreking, dat wij één lichaam zijn, want wij nemen deel aan één brood (1 Kor. 10:17). Dit getuigenis wordt afgelegd op aarde in de afwezigheid van Christus, daar waar Hij voor ons heeft

geleden; en het gebeurt ten overstaan van de wereld en de engelen. Welke waarde heeft dat niet voor het hart van Christus? Het is belangrijk te zeggen dat het heel noodzakelijk is deel te nemen aan dit gedachtenismaal. Niet alleen met de grootste eerbied, maar met de verwerkelijking van het oordeel over onszelf, door te bedenken dat de Heer heilig is en dat Zijn tafel hetzelfde karakter heeft.

Laten wij antwoord geven op de zachte en vriendelijke uitnodiging van de Heer: *'Doe dit tot Mijn gedachtenis'*. En laten wij elke keer op een nieuwe wijze genieten van de zegen die Hij schenkt aan degenen die vergaderd zijn in Zijn naam, totdat Hij komt!

DE KRACHT VAN ACCEPTATIE EN BEGRIP

Bron onbekend

Acceptatie en een begripvolle benadering van mensen die met emotionele zwakheid of neergebogenheid en eenzaamheid worstelen – soms veroorzaakt door een soort aangeboren autisme – is belangrijk. Zij herkennen zich vaak in de neergebogen vrouw in Lukas 13:11-16, of in de kerende Jezus die de handen op de schouders legde, zoals dat bijv. in Lukas 13:13 gebeurde, en speciaal vers 15-16; en ook Openbaring 1:17 in relatie met Hosea 11:4.

Dit soort handoplegging of liefdevolle aanraking, en opbouwende onderwijzing van de Heere wordt door hen ervaren als een enorme bemoediging en aanvaarding. Vooral als die aanraking gepaard gaat met woorden als

'verlossing' en/of 'zeer gewenst' of 'niet verworpen' in bijv. Daniël 9:20-23 en 8:18-19; Jesaja 41:9 (dit in verband met het soms aanwezige 'afwijzings-syndroom'¹).

Zo ook de woorden *losgemaakt* of 'verlossen van een juk', en 'opgenomen in Gods armen' of getrokken worden met goddelijke koorden van liefde; of woorden zoals leren lopen na een tijdje strompelend door het leven gegaan te zijn (Hos. 11:3-4). Eveneens een uitdrukking als 'in al hun benauwdheid was Hij benauwd', of de woorden 'dragen' of 'nedergekomen' en 'smarten (be)kennen' en 'mijn hart is gebroken', of 'je verlaten voelen' en 'eenzaamheid ervaren', raken emotioneel beschadigde mensen diep (Jes. 63:9; Ex. 3:7-8; Ps. 39:3; 69:20-21; 27:20; 25:16).

Een luisterend oor en enkele waarderende, bemoedigende en opbouwende woorden kunnen een hulp zijn om neergebogen zielen uit de 'put van modderig slijk' te trekken (Ps. 40:3). Prijs God voor Zijn bemoedigende woorden, waardoor verslagen zielen weer hoop ontvangen dat de Heere Jezus hen nog steeds kan en wil gebruiken, totdat Hij komt!

1) Noot redactie: Het zich altijd afgewezen voelen.

DEZE VERBORGENHEID IS GROOT

Hugo Bouter

1. De verborgenheid van de vleeswording

‘En ongetwijfeld, groot is de verborgenheid van de godsvrucht: Hij die geopenbaard is in het vlees, gerechtvaardigd in de Geest, gezien door de engelen, gepredikt onder de volken, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid’ (1 Tim. 3:16).

Tweemaal onthult de apostel Paulus een *grote* verborgenheid in zijn brieven. De eerste heeft betrekking op de vleeswording van het Woord, de menswording van Christus, de tweede gaat over het geheimenis van Christus en de gemeente. Paulus schrijft aan zijn medewerker Timotheüs over de orde en het gedrag in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, de *pilaar* en *grondslag* van de waarheid. God wordt gediend in Zijn huis hier op aarde, waarin de waarheid van God en van Christus wordt hooggehouden te midden van een donkere wereld.

Gods kinderen schijnen als hemellichten in deze duistere wereld (Fil. 2:15), maar wat is het geheim van hun dienst aan de levende en waarachtige God? Dat is de Persoon van Christus Zelf, die de verborgenheid van de godsvrucht (d.i. het vrezende en dienen van God) is: ‘Hij die geopenbaard is in [het] vlees, gerechtvaardigd in [de] Geest, gezien door [de] engelen, gepredikt onder [de] volken, geloofd in [de] wereld, opgenomen in heerlijkheid’ (vgl. 1 Tim. 3:15-16).

Deze verborgenheid wordt even hiervoor ‘de verborgenheid van het geloof’ genoemd, die moet worden vastgehouden in een rein geweten (1 Tim. 3:9). Om echt te kunnen functioneren als leden van het huis van God, als levende stenen, moet Christus in ons hart de plaats hebben die Hem toekomt. Hij is immers de inhoud, de kern van het getuigenis dat uitgaat van de tempel van de levende God. De grootheid van Zijn Persoon en werk moet worden megedragen in de harten van de gelovigen. Zo is Hij het geheim van de godsvrucht, van het dienen van God, het geheim van het geloof dat in een rein geweten bewaard moet worden.

Alleen waar *Hij* wordt getoond en geopenbaard door en in de gelovigen, wordt zichtbaar Wie God is en waar Hij woont – in Zijn tempel, in Zijn huis.

Er zijn volgens de apostel zes aspecten te noemen van dit geheimenis van de godsvrucht:

1. God is geopenbaard in het vlees. Christus’ waarachtige godheid en mensheid worden door het geloof onderkend en bewonderd. Hij is God en Mens in één Persoon, het vleesgeworden Woord (Joh. 1:14-18). Hij heeft Zichzelf vernederd door de gedaante van een Slaaf aan te nemen, en de mensen gelijk te worden (Fil. 2:7). Hij heeft de menselijke natuur aangenomen en deelgenomen aan bloed en vlees (Hebr. 2:14). Daarvan mogen wij gelovig getuigenis afleggen. Alleen op die manier kon Hij onze Redder worden en de machten van zonde, dood en Satan tenietdoen.
2. De Heilige Geest erkende en bezegelde Zijn volmaakte mensheid. Onze Heer is niet alleen geopenbaard in het vlees, Hij is ook ‘gerechtvaardigd in de Geest’, d.i. bewezen rechtvaardig te zijn reeds tijdens Zijn leven hier op aarde en later ook door Zijn glorieuze opstanding uit de doden (vgl. Rom. 1:4). De Heilige Geest verleende het zegel van Zijn goedkeuring aan de Zoon, en Hij daalde dan ook in de gedaante van een duif op Hem neer (Joh. 1:32-33).
3. De engelen bewonderden Hem ook. Hij is gezien door de engelen sinds Zijn menswording. Zij zagen in Hem de wonderbare wijsheid van God, en zij dienden Hem – wij lezen hierover diverse malen in de evangeliën (Mark. 1:13; Luk. 22:43; 24:4-8). De engelen zijn nog steeds begerig een blik te werpen in de wonderbare dingen die het heil betreffen (1 Petr. 1:12). Zij worden ook als dienende geesten door God uitgezonden ten behoeve van de gelovigen (Hebr. 1:14).
4. In Christus werd de genade van God geopenbaard voor een verloren wereld. Het heil dat in Hem werd gezonden, beperkte zich niet tot het Joodse volk, hoewel het wel uit de Joden is (Joh. 4:22). Christus is ‘gepredikt onder de volken’, ‘verkondigd onder de heidenen’.
5. Zo is Hij ‘geloofd in de wereld’. Na het gesprek met de Samaritaanse vrouw werd Hij al erkend als ‘de Heiland van de wereld’ (Joh. 4:42). Dit werk van de prediking wordt nog steeds voortgezet tot de einden van het aardrijk. De evangelieboodschap komt tot Jood en heiden, want het evangelie is Gods kracht tot behoudenis voor eenieder die gelooft (Rom. 1:16-17).
6. Veertig dagen na Zijn opstanding is Hij ook ‘opgenomen in heerlijkheid’ (vgl. Hand. 1:9-11). Misschien mogen wij ons het zó voorstellen dat de wolk van Gods heerlijkheid Hem onttrok aan het oog van de discipelen, terwijl Hij in triomf werd binnengevoerd in de hemelse werkelijkheid. Johannes zegt dat God Hem in *Zichzelf* heeft verheerlijkt. Hij heeft Hem verheerlijkt met de heerlijkheid die Hij bij de Vader had voordat de wereld bestond (Joh. 13:32; 17:2-5).

Zo is Christus nu ook het Voorwerp van ons geloof. Wij weten ons verbonden met een hemelse Heer en Heiland, de verheerlijkte Mens in de hemel, die gezeten is aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge (Hebr. 1:3). Bij de hemelvaart getuigden twee engelen van het feit dat Hij op dezelfde wijze zal terugkomen als Hij is opgenomen naar de hemel, om Zijn Koninkrijk hier op aarde te vestigen en alle vijanden teniet te doen.

2. De verborgenheid van Christus en de gemeente

'Deze verborgenheid is groot, maar ik doel op Christus en op de gemeente' (Ef. 5:32).

De verborgenheid van Christus en de gemeente is eveneens *groot*, zegt de apostel Paulus, zoals te lezen valt in de brief aan de Efeziërs: 'Zo behoren ook de mannen hun eigen vrouwen lief te hebben als hun eigen lichamen. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft *zichzelf* lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt en koestert het, evenals ook Christus de gemeente. Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente. 'Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn'. Deze verborgenheid is *groot*, maar de apostel doelt op Christus en op de gemeente (Gen. 2:24; Ef. 5:28-32).

Efeziërs 5 bevat dus een verwijzing naar Genesis 2:24, namelijk de vorming van Eva uit het gebeente en het vlees van Adam. Evenzo is de bruid van Christus *uit Hem* genomen. De gemeente is de vrucht van Zijn dood en opstanding, ze dankt haar bestaan aan Hem. Ze bestaat uit alle leden van Zijn lichaam hier op aarde, en Christus is haar hemelse Hoofd. Dit is in twee opzichten waar:

1. Christus is het verheerlijkte Hoofd van de gemeente, die figuurlijk gesproken Zijn lichaam op aarde is (1 Kor. 10:16-17; 12:12-27; Kol. 1:18, 24; 2:19).
2. Als de laatste Adam is Hij ook het verzorgend Hoofd van de bruidsgemeente, en de gemeente is de bruid en de vrouw van het Lam (2 Kor. 11:2-3; Ef. 5:22-32; Openb. 19:6-10).

In de brieven van Paulus wordt deze grote verborgenheid meestal aangeduid als de verborgenheid van Christus (Ef. 3:4; Kol. 4:3), of de verborgenheid van God, d.i. Christus (Kol. 2:2), de verborgenheid die van alle eeuwen verborgen was in God (Ef. 3:9), of ook kortweg als 'de verborgenheid'. We spreken dan met name over de brieven aan de Efeziërs en de Kolossenzen (Ef. 3:3-9; 5:32; Kol. 1:26-27; 2:2-3; 4:3). In Efeziërs 6:19 is nog sprake van 'de verborgenheid van het evangelie', die naar mijn overtuiging geen apart thema vormt. Want in het parallelgedeelte in Kolossenzen is weer sprake van 'de verborgenheid van Christus' (Kol. 4:2-4).

Aan het slot van de Romeinenbrief vinden we nog een heel uitvoerige omschrijving van de verborgenheid, en wel in een lofprijzing van de apostel Paulus. Hij sluit hiermee deze brief af, waarin het evangelie van God zo centraal staat: 'Hem nu die machtig is u te bevestigen naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van de verborgenheid, die in de tijden van de eeuwen verzwegen is geweest, maar die nu is geopenbaard en door profetische Schriften, naar het bevel van de eeuwige God, tot geloofsgehoorzaamheid aan alle volken is bekend gemaakt, de alleen wijze God, door Jezus Christus, Hem zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! Amen' (Rom. 16:25-27).

De prediking van de verborgenheid van Christus is toevertrouwd aan Paulus, 'een uitverkoren vat', dat ertoe was bestemd Zijn naam te dragen voor volken en koningen en voor de zonen van Israël (Hand. 9:15). Toen hij tot bekering kwam, werd hij door de Heer tot die taak geroepen vanuit de hemel. Hij kende Christus niet naar het vlees, als Mens op aarde, zoals de overige apostelen. Hij kreeg een ontmoeting met de verheerlijkte Heer, die hem

ter verantwoording riep op de weg naar Damascus. De vervolger van de gemeente kreeg te horen dat hij zich in zijn vijandschap keerde tegen de Heer Zelf: 'Saul, Saul, waarom vervolgt je *Mij*?' (Hand. 9:4-5). Hier hebben wij eigenlijk al de waarheid van de gemeente in een notendop: Christus is één met de gemeente hier op aarde, die Zijn lichaam is. De afzonderlijke leden bestaan uit ware gelovigen, zowel uit de Joden als uit de volken. De Heilige Geest, die in hen woont, heeft hen samen verbonden tot één lichaam, en met Christus verenigd als het hemelse Hoofd van het lichaam.

Dit grote geheimenis is in vroegere tijden verzwegen, maar het is nu geopenbaard en door de profetische Schriften van het Nieuwe Testament tot geloofsgehoorzaamheid onder alle volken bekendgemaakt. Door speciale openbaring had Paulus deze verborgenheid leren kennen, die in andere geslachten niet was meegedeeld aan de mensenkinderen, zoals zij nu in de Geest is geopenbaard aan de heilige apostelen en profeten van onze Heer. Daarom stelde Paulus in het licht wat het rentmeesterschap was van deze verborgenheid, die van alle eeuwen verborgen was in God (Ef. 3:2-12).

Aan de Kolossenzen schrijft de apostel zelfs dat hij door de openbaring van deze verborgenheid aan de heiligen het Woord van God heeft voltooid of voleindigd, d.i. *volledig* gemaakt (Kol. 1:24-27). Door middel van het apostolische onderwijs van Paulus is Gods openbaring nu *compleet* gemaakt. Dat de geschriften van Johannes, en met name het boek Openbaring, het feitelijke sluitstuk vormen van het Nieuwe Testament, is iets anders. Johannes knoopt in het laatste bijbelboek namelijk weer aan bij de geschriften van het Oude Testament, en hij onthult géén nieuwe verborgenheden in verband met de waarheid van de gemeente.

In Kolossenzen ligt de nadruk op het *Hoofd* van het lichaam. Christus Zelf is hier de inhoud van de verborgenheid: '(...) welke is *Christus* in u, de hoop van de heerlijkheid' (Kol. 1:27). In Efeziërs daarentegen ligt de nadruk meer op het lichaam, de gemeente zelf als de inhoud van de verborgenheid. Haar bijzondere plaats als één lichaam, één nieuwe mens in Christus, en haar eenheid met Christus als het hemelse Hoofd is hier het onderwerp.

Ook in Romeinen 12 en 1 Korinthiërs 12 spreekt Paulus over de gemeente als het ene lichaam van Christus. Alle ware gelovigen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, en de plaatselijke gemeente is hiervan de uitdrukking: 'En u bent [het] lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden' (1 Kor. 12:27). De avondmaalsviering brengt die eenheid symbolisch tot uitdrukking: 'Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood' (1 Kor. 10:17). Het avondmaalsbrood spreekt dus niet alleen van het stoffelijke lichaam van Christus, dat voor ons is overgegeven in de dood, maar herinnert ook aan het mystieke lichaam van Christus dat door de Heilige Geest is gevormd hier op aarde sinds de Pinksterdag.

Bron: [De onthulling van Gods geheimen - Hoofdstuk 3 en 4](#)

WE GAAN NAAR DE OVERKANT

MARKUS 4:35-5:15

Johan Schep

De nadruk in het evangelie van Markus ligt op het feit dat Jezus de dienende Knecht is. Zo ook in dit gedeelte. Na een intensieve dag besluit Jezus naar de overkant van het meer te gaan. Hij weet waar mensen in geestelijke nood verkeren. Zijn ogen gaan over de hele aarde (2 Kron. 16:9a). Ik heb dit zelf op 21-jarige leeftijd ondervonden in de woestijn van Israël. Mijn hart verlangde naar de Heere, die Zich door Zijn Woord aan mij begon te openbaren. Ik heb Jezus aanvaard en Hij heeft het roer van mijn leven overgenomen. Als we dit gedeelte in Markus 4 en 5 lezen, dan valt het op dat er vaak boven staat: de storm op het meer. Maar daar gaat het niet om. Jezus zegt: We gaan naar de overkant. Er is een bestemming, ook voor ons!

1. Jezus zei: We gaan naar de overkant! Hij zei niet: We gaan verdrinken. Wij mogen als gelovigen nu al weten dat er een eeuwig huis wacht (2 Kor. 5:1). Wij mogen ook weten dat alle dingen ten goede meewerken (Rom. 8:28).
2. De discipelen zijn niet zoals Jona ongehoorzaam, maar *gehoorzaam*. Dat is pas leven! Met de Heere Jezus in onze levensboot, met de wind in de zeilen!
3. In het pad van de gehoorzaamheid komen ze samen in de storm terecht. Als ze *ongehoorzaam* waren geweest, hadden ze de storm kunnen vermijden. Maar het is beter met Christus in de storm, dan alleen op het strand.
4. Jezus ligt rustig te slapen tijdens de storm met Zijn hoofd op een kussen. Hij is de Schepper (Kol. 1:16). Zijn eigen woord is waar: We gaan naar de overkant.
5. De discipelen maken zich ongerust vanwege de hoge golven. Zij vergeten Zijn belofte over de overkant. Zijn vrede was niet hun deel, want al hun aandacht ging uit naar de golven. Op die manier krijg je een verkeerd beeld van God. Je hoort het in hun gebed. Trekt U Zich er niets van aan, dat wij vergaan? Die gedachte kan zomaar opkomen, als we niet bezig zijn met Zijn beloften.
6. De discipelen roepen (bidden) in hun angst tot Jezus. Alles wat ons tot bidden brengt, is een zegen. Het raakte mij toen ik las dat Hij wakker werd. De storm maakte Jezus niet wakker, maar het gebed van Zijn discipelen wel!
7. Jezus ziet geen moeilijkheden, wel mogelijkheden. Met één woord bedaart Hij de storm. Het water erkent zijn Schepper! Maar het is makkelijker voor Jezus om een stormachtige zee tot stilte te brengen dan een stormachtig hart!
8. De discipelen leerden door de storm weer iets nieuws van Christus. De stormen in ons leven maken ons

bitter, of ze maken ons *beter*. De leerlingen zeggen verbaasd: Wie is toch Deze, dat de wind en de zee Hem gehoorzamen? Jaren later bevindt Petrus zich in een vreselijke storm, nadat hij tot geloof in Christus is gekomen en de Heilige Geest had ontvangen. De apostel Jakobus was al gedood, en de volgende morgen was het zijn beurt. Maar die nacht lag Petrus rustig te slapen in de gevangenis (Hand. 12:6).

9. Jezus roept ons op het Goede Nieuws te verspreiden als het zaad van de wedergeboorte. Want de reden voor die moeizame reis door de storm was dat Hij als de Goede Herder een verloren schaap wilde zoeken en redden. Geen zee is te breed en geen storm te ruw, Hij wilde naar de overkant! Daar waren mensen die door de satan waren gebonden. Deze wereld is het domein van de satan, het machtsgebied van de duisternis (Kol. 1:13). Jezus is naar ons allen toe gekomen om ons te redden.
10. Er zijn drie invloeden aan het werk in de wereld waarin wij leven:
 - a. De invloed van de satan. Hij is een dief, een leugenaar en een moordenaar. De man bij de graven verloor zijn huis, zijn zelfcontrole, zijn familie en vrienden. Hij leefde als een wilde man die zichzelf sneed en ook de buurt angst aanjoeg.
 - b. De invloed van de maatschappij. Ze deden hun best en isoleerden die man. Ze bonden hem, maar zij konden zijn innerlijke problemen niet oplossen.
 - c. De invloed van Jezus. Hij kwam liefdevol bij hem en bracht verlossing en bevrijding voor hem tot stand. Er staat dan: hij was gekleed en goed bij zijn verstand. Er is niemand te wild voor de Heere Jezus!
11. Er werden in deze geschiedenis ook drie vragen gesteld:
 - a. De eerste vraag kwam van de demonen. Ze vroegen of ze in de varkens mochten varen. Jezus zei: Ja! We zien duidelijk welke keuze die varkens toen maakten. Ze verdrongen in de zee.
 - b. De tweede vraag kwam van de bevolking. Ze vroegen of Jezus weg wilde gaan. Hij is de Heer, en Hij zei weer: Ja! Hierdoor misten zij echter een grote kans op zegen. Aan de andere kant van het meer stond er juist een menigte met vreugde op Hem te wachten. Grote wonderen gebeurden daar: de genezing van de bloedvloeiende vrouw en de opwekking van de dochter van Jaïrus.
 - c. De derde vraag kwam van de bevrijde man. Hij kreeg ook antwoord, maar dit keer was het: Nee! Het woord 'nee' is ook een antwoord, maar het kwam van een Heiland vol liefde! Hebt u Jezus al eens gedankt voor de gebeden die Hij niet verhoorde? Deze man werd op die manier de eerste zendeling aan de overkant van het meer. Hij getuigde thuis en in die landstreek met tien steden.

Allen stonden versteld! De kracht van God ligt in het evangelie. De mening over Jezus veranderde in dat gebied aan de overzijde van het meer. De conclusie was later zo treffend: Hij heeft alles welgemaakt (Mark. 7:37). Als je die overtuiging meedraagt in je hart, dat Hij alles goed maakt, dan ben je een gezegend mens. Dan mag je genieten van een leven in overvloed. Dat gun ik je zo, want Jezus wil en kan je redden. Hij is Dezelfde en Hij ziet je hart.

WOORDSTUDIE

HOUT, STOK, BLOK, BOOM

Gerard Kramer

Het Griekse woord voor hout is *xulon*, en dat is in het Nederlands terug te horen in het woord *xylofoon*. Dat woord is samengesteld uit twee Griekse woorden: het zojuist genoemde woord voor 'hout', *xulon*, en het woord voor 'geluid', 'klank', *foonè*.

Hout

Het woord *xulon* heeft diverse, met elkaar samenhangende betekenissen. De eerste betekenis is die van een persoon:

In Lukas 23:31 zegt de Heer Jezus: 'Want als men dit doet met [het] groene hout, wat zal er met het dorre gebeuren?' Hij vergelijkt zichzelf hier met levend, jong hout, en het ongelovige Israël met dor hout. Als aanduiding van materiaal komt het in enkele opsommingen voor, zowel in 1 Korinthiërs 3:12 als tweemaal in Openbaring 18:12.

Het vaakst wordt het woord echter gebruikt als aanduiding voor een bijzonder houten voorwerp, namelijk het kruis van Golgotha. In Handelingen 5:30 zeggen Petrus en de apostelen: 'De God van onze vaders heeft Jezus opgewekt, die u hebt omgebracht door Hem te hangen aan een hout'. Petrus heeft dit woord ook gebruikt in zijn rede in het huis van Cornelius: 'Hem hebben zij ook gedood door Hem te hangen aan een hout' (Hand. 10:39). En Paulus zei in zijn toespraak in de synagoge in het Pisidische Antiochië: 'Toen zij nu alles hadden volbracht wat over Hem geschreven stond, namen zij Hem van het hout af en legden Hem in een graf' (Hand. 13:29).

In Galaten 3:13 citeert Paulus Deuteronomium 21:23, waar staat: 'Vervloekt is ieder die aan een hout hangt'.

Indrukwekkend en aangrijpend is wat Petrus schrijft: 'Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam heeft gedragen op het hout' (1 Petr. 2:24).

Je vraagt je onwillekeurig af wat het verschil is tussen dit woord, en het woord dat echt 'kruis' betekent, namelijk *stauros*, dat veel vaker in het Griekse Nieuwe Testament voorkomt, en waarvan het daar eveneens vaak gebruikte Gr. werkwoord *stauroō*, 'kruisigen', is afgeleid. De vroege christelijke schrijvers hebben daar al over nagedacht. Soms zag men in dit woordgebruik een contrast met de boom van de kennis van goed en kwaad: het eten daarvan door Eva en Adam was het begin van de ellende voor de mensheid, terwijl op het kruis waaraan de laatste Adam hing, de basis werd gelegd voor de weg naar de eeuwige gelukzaligheid. Een ander zag een duidelijke link tussen het 'hout' waarop Izak werd gelegd in Genesis 22 en het 'hout' waaraan de Heer werd gehangen.

Stok

Xulon kan ook 'stok', 'knuppel' betekenen, en wel in Mattheüs 26:47, 55; Markus 14:43, 48; Lukas 22:52. Dan gaat het om de zwaarden *en stokken* die men nodig meende te hebben om de Heer te arresteren.

Blok

Een opmerkelijk gebruik van *xulon* komt voor in Handelingen 16:24, waar Lukas over de gevangenenbewaarder, die Paulus en Silas moest bewaken, schrijft: 'Daar deze zo'n bevel had ontvangen, wierp hij hen in de binnenste gevangenis en sloot hun voeten zorgvuldig in het *blok*'.

Boom

Het door ons bestudeerde woord wordt ook gebruikt om de *boom* van het leven aan te duiden in Openbaring 2:7; 22:2, 14, 19. Ook hier zou je je kunnen afvragen wat het verschil is tussen dit speciale woord voor 'boom', en het veel vaker in het Nieuwe Testament gebruikte normale Griekse woord voor boom, namelijk *dendron*. Misschien wil de Geest door het gebruik van het woord 'hout' het levende materiaal benadrukken, waaruit deze bijzondere boom, de boom van het leven bestaat.

HET BOEK JESAJA

DEEL 16 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Inleiding op het 2e hoofddeel

Met Jesaja 40 begint het tweede grote hoofddeel van het boek, namelijk Jesaja 40-66. Dit tweede hoofddeel begint met de belofte aangaande de voorloper van de Messias, Johannes de Doper (Jes. 40:3), en eindigt met de nieuwe hemel en de nieuwe aarde (Jes. 66:22).

Het eerste hoofddeel (Jesaja 1-35) heeft vooral als onderwerp de vroegere geschiedenis van Israël alsook zijn toekomst, evenals die van de volken waarmee het te maken heeft. Het gaat daar om het werk van God om Israël als volk te verlossen van de macht van de volken – voorgesteld door Assyrië – en het herstel van Israël als natie.

In het tweede hoofddeel gaat het vooral om het werk van God in de harten, om het hart naar Hem te doen keren. Daarvoor moet het volk worden verlost uit de macht van Babel, profetisch de godsdienstige macht van de toekomst.

Dit tweede hoofddeel is in drie delen onder te verdelen. Elk deel bevat negen hoofdstukken:

1. Jesaja 40-48
2. Jesaja 49-57
3. Jesaja 58-66

Het onderwerp door al deze hoofdstukken heen is tweeledig. Ze bevatten de oproep tot bekering, en de belofte van bevrijding. In verbinding met het eerste onderwerp, de oproep tot bekering, sluit elk deel af met een ernstige waarschuwing aan het adres van de goddelozen (Jes. 48:22; 57:21; 66:24). Deze gelijkkluidende waarschuwing markeert de indeling in drie delen van elk negen hoofdstukken.

De oproep tot bekering is gebaseerd op de trouw van God. God blijft trouw ondanks onze ontrouw. Dat blijkt uit Jesaja 7-39. Voor ieder die Hem wil vertrouwen, zoals koning Hizkia (Jes. 37:1-4, 14-20), is er altijd verlossing. Hetzelfde geldt ten aanzien van Israël (Jes. 44:24-26). Het dienen van de HEERE is voor Israël alleen mogelijk als het volk leert te vertrouwen op de onverdiende genade van God, een God Die ondanks hun ongehoorzaamheid verlossing aanbiedt, zonder betaling (Jes. 55:1).

In het eerste deel van dit tweede hoofddeel, Jesaja 40-48, spreekt de profeet het volk aan vanwege hun afgoderij. Hij stelt het volk twee contrasten voor:

1. het contrast tussen de HEERE, de God van Israël, en de afgoden; en
2. het contrast tussen Israël en de heidenen.

We lezen in dit deel over verschillende heerlijkheden, namelijk over de heerlijkheid

1. van de HEERE (Jesaja 40; zie Jes. 40:5);
2. van Zijn raad (Jesaja 41);
3. van Zijn genade (Jesaja 42-43; zie Jes. 43:25);
4. van Zijn beloften (Jesaja 44-45); en
5. van Zijn macht (Jesaja 46-48).

Jesaja 40 - Troost, troost Mijn volk

Verzen 1-2. De eerste verzen van Jesaja 40 zijn in feite de titel van het tweede grote deel van het boek. Ze houden een grote bemoediging in voor het lijdende gelovige overblijfsel nu, en ook profetisch in de Grote Verdrukking. Hun wordt troost toegezegd door hun God, Die de dringende noodzaak daartoe kent. Dat blijkt uit de herhaling van het woord 'troost'. Daarom wordt dit tweede deel van Jesaja ook wel het 'Troostboek' genoemd, met Jesaja 53 als centrum en hoogtepunt.

Verzen 3-5. Door een stem van iemand die roept, dat is Johannes de Doper (Matt. 3:1-3; Mark. 1:1-4; Luk. 1:76-78; Joh. 1:23), kan de komst van de HEERE aangekondigd worden. Dat gebeurt in de evangeliën, wanneer de beloofde Koning, de Messias, gekomen is en op het punt staat in het openbaar te verschijnen. In Hem wordt de heerlijkheid van de HEERE (vers 5) geopenbaard. De prediking van Johannes de Doper heeft echter geen gehoor gevonden. Christus wordt verworpen en daarom kan het beloofde Vrederijk niet worden opgericht. Maar Hij zal voor de tweede keer (!) verschijnen (Hebr. 9:28). Dat zal in de eindtijd gebeuren.

Verzen 6-8. Hier klinkt een andere stem. Die stem geeft opdracht om te roepen. Wat moet er worden geroepen? Dat het vlees, de mens, vergankelijk is en dat het Woord van God onvergankelijk is (1 Petr. 1:23-25). Het is een bemoediging te weten dat het Woord van God de onwankelbare steun blijft, als alle steun van de mens wegvalt.

Verzen 9-11. In deze verzen lezen we de goede boodschap dat God Zelf komt om Israël te verlossen. Dat mag Jeruzalem doorgeven aan de andere steden van Juda. Het is de geweldige boodschap dat de Messias, Die God is, tot Zijn volk komt en het bevrijdt. Hij zal als Herder al Zijn verstrooide schapen bij elkaar brengen en met een speciale zorg omringen (Joh. 10:11-16). We vinden hierin een voorbeeld voor allen aan wie vandaag de zorg voor de kudde van God is toevertrouwd (1 Petr. 5:2-3).

God alleen is de Machtige

Verzen 12-18. De profeet getuigt tegenover Gods geplaagde volk van de onvergelykbare kenmerken van hun Schepper-God, Die voor hen zorgt. Jesaja stelt vragen over Gods *almacht* en over Gods *alwetendheid* (verzen 12-14). Als ze die vragen op zich laten inwerken, zullen ze zich bewust worden van Zijn oneindige grootheid.

Verzen 19-20. In het licht van Gods almacht en alwetendheid drijft Jesaja in deze verzen op bijtende toon de spot met de afgoden.

Verzen 21-26. Jesaja spreekt wisselend over Gods positie, kracht en gezag in het waarneembare heelal en de bewoners van de aarde. Nog eens wordt duidelijk dat God

met niemand te vergelijken is (vers 25; vers 18). Als we naar het heelal kijken, zien we dat. Die talloze hemellichamen, die in veel godsdiensten als goden worden vereerd, worden allemaal door Hem in hun baan gesteld en gehouden (Kol. 1:16-17).

Verzen 27-31. Gods volk heeft gedacht dat hun weg, die door de Grote Verdrukking heen heeft gevoerd, voor Hem verborgen was. Voor ons geldt hetzelfde. Wij vragen ons soms ook af: 'Waarom laat God het toe? Ontbreekt het Hem aan kracht? Heeft Hij geen belangstelling voor ons?' Maar zou Hij, Die de planeten hun weg wijst, niet de weg kennen die de Zijnen gaan? Met dezelfde kracht waarmee Hij de werelden heeft geschapen, staat Hij ons bij. Hij raakt nooit vermoeid.

DE TENTWONING

GOED SAMENGEVOEGD EN VERBONDEN

Werner Mücher

'De tabernakel (= tentwoning) zult u maken van tien tentkleden; van getweerd fijn linnen blauwpurper, roodpurper en scharlaken, met kunstig geweven cherubs zult u ze maken. De lengte van elk tentkleed zal achtentwintig el zijn en de breedte van elk tentkleed vier el: eenzelfde maat voor al de tentkleden. Vijf van de tentkleden zullen verbonden zijn aan elkaar, en nog eens vijf tentkleden zullen verbonden zijn aan elkaar. Ook zult u blauwpurperen lussen maken op de rand van het ene tentkleed aan het einde, aan het ene stel, en evenzo zult u doen op de rand van het laatste tentkleed aan het andere stel. Vijftig lussen zult u maken op het ene tentkleed en vijftig lussen zult u maken aan het einde van het tentkleed, dat tot het andere stel behoort, zodat de lussen tegenover elkaar staan, de ene tegenover de andere. En u zult vijftig gouden haken maken en de tentkleden aan elkaar door de haken verbinden, zodat de tabernakel één geheel is' (Ex. 26:1-6).

Het maken van de tabernakel

Er is een bijzonderheid bij de instructies voor de bouw van de tent van ontmoeting in Exodus 25 tot 30. In aansluiting op de beschrijving van de ark, de tafel voor de toonbroden en de gouden kandelaar met zijn zeven lampen (Ex. 25), volgt het onderste dekkleed, dat evenals de tentwoning zelf wordt aangeduid als de 'tabernakel' (Ex. 26:1). Het was dus een speciaal onderdeel van de tent van ontmoeting, dat dezelfde naam droeg als de eigenlijke woning.

Wat was dit voor dekkleed? Het bestond uit tien tentkleden,

waarvan er telkens vijf aan elkaar werden genaaid. Zo ontstonden er twee tapijten, die door vijftig blauwe lussen en vijftig gouden haken stevig met elkaar waren verbonden. De afmeting van de tentkleden was elk 28 bij 4 el, dat is ongeveer 14 bij 2 meter. Telkens werden er vijf kleden samengevoegd, zodat het hele dekkleed uit twee delen bestond. De tentwoning vormde toch één geheel, doordat de delen vast aan elkaar waren verbonden door de lussen en de gouden haken.

De stoffen die gebruikt werden voor de kleden

De afzonderlijke tentkleden waren gemaakt van 'dubbeldraads fijn linnen en blauwpurperen, roodpurperen en scharlakenrode wol. U moet ze maken met cherubs erop, werk van een kunstenaar' (HSV). Dit is allereerst een beeld van Christus Zelf in de eenheid van Zijn heerlijke Persoon en de verschillende facetten van Zijn volkomen mensheid:

1. Fijn linnen

Dit spreekt van menselijke gerechtigheid. Zo is de bruid van het Lam bekleed met rein, fijn linnen, dat de gerechtigheden van de heiligen voorstelt (Openb. 19:8). In de tabernakel is het allereerst een beeld van de reine mensheid van onze Heer als de volmaakte Dienstknecht. Zo beschrijft *Markus* Hem in zijn evangelie. De andere drie stoffen werden geborduurd in het fijne linnen.

2. Blauwpurper

Blauw is de kleur van de hemel (vgl. Ex. 24:10). De saffier die hier wordt genoemd is een blauwe edelsteen, 'zo helder als de hemel zelf'. De hemelse heerlijkheid werd zichtbaar in het leven van Christus hier op aarde. Hij is de Mens uit de hemel (1 Kor. 15:47). De Zoon des mensen die op aarde leefde, was tegelijkertijd in de hemel (Joh. 3:13). Zo beschrijft *Johannes* Hem in zijn evangelie.

3. Roodpurper

Koningen droegen vaak gewaden van roodpurper (Jer. 10:9). De Heer Jezus is de Koning der koningen (Openb. 17:14;

19:16). Dat betekent dat Hij boven alle koningen wereldwijd is geplaatst. Het evangelie naar *Lukas* toont ons hoe Hij als waarachtig Mens tot alle mensen is gekomen.

4. Scharlaken (of: karmozijn)

Dit is een beeld van aardse glorie, waarop de natuurlijke mens zich verheft. Bij de reiniging van de melaatse en bij de bereiding van het reinigingswater moest deze stof echter worden verbrand (Lev. 14:4; Num. 19:6). De Heer Jezus moest sterven in het vuur van het gericht, waarbij Hij als een worm werd vernederd (Ps. 22:7). Letterlijk staat hier scharlaken¹ (worm). Zo vinden wij de Heer in het evangelie naar *Mattheüs*, het evangelie van de verworpen Koning. Alleen hier staat vermeld dat de soldaten Hem een scharlakenrode mantel omdeden (Matt. 27:28).

Ingeweven cherubs

Bovendien waren er cherubfiguren ingeweven in de tentkleden. Als engelen gezien worden door mensen, hebben ze de gedaante van mannen (vgl. reeds Gen. 19). In Openbaring 4:7 vinden wij de cherubs echter als levende wezens, vol ogen van voren en van achteren: het eerste was een leeuw gelijk, het tweede een kalf, het derde had het gezicht van een mens, en het vierde was een vliegende arend gelijk. In het boek Openbaring zijn de levende wezens symbolen van Gods eigenschappen, zoals die zich manifesteren in Zijn regering, die immers door middel van engelen wordt uitgevoerd.

Dezelfde kenmerken vinden we trouwens in het leven van Christus, zoals dat in de evangeliën wordt beschreven:

- de leeuw vinden we in *Mattheüs*;
- het kalf of het rund in *Markus*;
- de gedaante van een mens in *Lukas*;
- en de vliegende adelaar bij *Johannes*.

De vier stoffen geven dus samen een beeld van de veelzijdige heerlijkheid van de Zoon des mensen, evenals de cherubfiguren. Bovendien is Hij als Mens boven de engelen geplaatst (Matt. 26:53; Hebr. 1 en 2).

Het dekkleed met de cherubs erop lag over de hele tent van ontmoeting, en dit werd gezien door de priesters die het heiligdom betraden. Als men naar boven keek, zag men de kunstig geweven cherubs. Er kwam nog een iets groter kleed van geitenhaar overheen, alsook een dekkleed van roodgeverfde ramshuiden, en daarover een vierde dekkleed van zeekoeienhuiden (Ex. 26:7, 14).

1) Hebr. tola, dit woord komt 43 keer voor in het Oude Testament en wordt 35 keer vertaald door karmozijn, zevenmaal door worm en eenmaal door purper.

Typologische betekenis voor ons

De tent van ontmoeting met het heilige en het allerheiligste is ook een beeld van de hemel, waarin Christus na het volbrengen van het verlossingswerk met Zijn eigen bloed is binnengegaan (Hebr. 9:12). Als wij vandaag geestelijk gesproken het heiligdom binnengaan, worden wij door de diverse kleuren van het onderste dekkleed herinnerd aan de heerlijkheden van Christus, zoals die ons in de evangeliën worden voorgesteld.

Maar wij weten ook dat onze positie als gelovigen nu *in Christus* is. Joden en heidenen zijn één gemaakt in Hem door het geloof in Zijn naam. Allen die Hem als hun Heiland kennen, vormen samen Zijn lichaam op aarde, en Hij is het verheerlijkte Hoofd in de hemel. In Hem zijn wij vast met elkaar verbonden, zoals de tweemaal vijf tentkleden tot één geheel waren gemaakt door de vijftig lussen en gouden haken. Dit doet ons denken aan Efeziërs 2:13-16, waar wij het volgende lezen:

‘Maar nu, in Christus Jezus, bent u die vroeger veraf was, nabij gekomen door het bloed van Christus. Want Hij is onze vrede, die die beiden één gemaakt en de scheidsmuur van de omheining weggebroken heeft, toen Hij in Zijn vlees de vijandschap, de wet van de geboden die in inzettingen bestaat, te niet gedaan had, opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen, vrede makend, en die beiden in één lichaam met God zou verzoenen door het kruis, terwijl Hij daardoor de vijandschap gedood heeft.’

Samengevoegd in Hem

Wanneer Joden en heidenen zich bekeren en tot geloof komen, worden zij in Christus tot één nieuwe mens gemaakt. Wij zijn leden van Zijn lichaam geworden. Het wonder van dit samengevoegd worden zien we al op de Pinksterdag, toen ongeveer 120 discipelen in Jeruzalem bijeen waren en de Heilige Geest over hen werd uitgestort (Hand. 2:1-4). Misschien mogen we een verband zien tussen de 50 dagen na Pasen tot Pinksteren, en de 50 blauwe lussen en gouden haken. Alle ware gelovigen zijn vast aan elkaar verbonden door dit blauw, de kleur van de hemel, en het goud van Gods heerlijkheid.

We lezen diverse malen in Exodus 26:1-6 dat de tentkleden aan elkaar waren verbonden of waren vastgemaakt. Dat geeft symbolisch aan dat wij als christenen onafscheidelijk aan elkaar zijn verbonden in Christus (zie hiervoor o.a. 1 Kor. 12:12-27; Ef. 2:21; 4:16 en Kol. 2:19). Als dit dus onze nieuwe positie in Hem is, zouden wij ons dan niet beijveren om ook in de praktijk de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede (Ef. 4:3-6)? Het is één ding de Heer Zelf te bewonderen in Zijn heerlijkheid en van Hem te leren, het is nog iets anders om dat *samen* te doen en ons *samen* ervan bewust te zijn dat wij één zijn met Hem en Hem mogen eren.

